

WYDANIE DE

Siedem groszy

WIADOMOŚCI ZE SWIATA - NAJCIEKAWSZE PROCESY SENSACYJNA POWIEŚĆ

dziennik ilustrowany dla wszystkich o wszystkim

Śmieci przyczyną zabójstwa

Krwawe porachunki dozorców domowych w Krakowie

Kraków, 23 lipca.

W niedzielę o godz. 7-ej rano zawiadomiono I komisariat P. P. o dokonaniu zabójstwa przy ul. św. Wawrzyńca w Krakowie. Tło tej sprawy przedstawia się następująco: Józef Jezierski, oraz Kazimierz Rzepka, obaj dozorczy domowi przy ul. Wawrzyńca, wszczęli między sobą kłótnię, podczas czyszczenia ulicy. Chodziło o to, że każdy z nich rościł sobie pretensje do mniejszej przestrzeni, należnej mu do zamiatania i w ten sposób jeden drugiemu namiatł śmieci na jego rejon. Zacięta kłótnia przeniosła się następnie do mieszkania Jezierskiego, gdzie zamieniła się w ostrą bójkę.

W czasie bójki Rzepka uderzył Jezierskiego twardym przedmiotem w głowę, zabijając go na miejscu. Rzepka z tej walki wyszedł z ciężkimi ranami.

Zabójca, widząc leżącego przeciwnika martwego w kałuży krwi, usiłował popełnić samobójstwo przez podrażnienie sobie gardła nożem kuchennym, sąsiedzi jednak udaremniłi jego zamiar.

Rzepkę przewieziono do szpitala św. Łazarza, a zwłoki odstawiono do zakładu medycyny sądowej.

Morderstwo to wywołało w Krakowie ogólne poruszenie.

Młodzież narow szronych m. Poznanił obozute w Lipnie pod Słeszewem na dorocznej koncentracji, jaka się odbywa z okazji Wiosennego Święta W. F. i P. W. w Poznaniu. Ilustracja nasza przedstawia młodzież, zebraną koło kuchen półowych po „fasunek” wieczery.

Ochrona hitlerowców przed przeciwnikami

Berlin, 23 lipca.

Pruska rada ministrów na odbytem pod przewodnictwem premiera Goeringa posiedzeniu uchwałała szereg ważnych ustaw i rozporządzeń, mających na celu: 1) zapewnienie wzmacnienia ochrony dla przedstawicieli ruchu narodowo-socjalistycznego i państwa, a więc przede wszystkim policji, oddziałów szturmowych i Stahlhelmu, 2) oddziaływanie na społeczeństwo w kierunku bezwzględnej podporządkowania się autorytetowi państwa i 3) zastosowania się do deklaracji kanclerza Hitlera z dnia 15 lipca, że wobec zwycięstwa narodowego socjalizmu, rewolucja jest skończona. Rada ministrów przyjęła m. in. ustawę o rozszerzeniu pełnomocnictwa premiera w sprawie stosowania prawa łaski. Komunikat podkreśla, że prawo łaski, podobnie jak za czasów monarchii przysługiwać winno głowie państwa. Tytuł tej ustawy brzmi: „Ustawa o przywróceniu prawa łaski głowie państwa”. Premier Goering upoważnia przytem pruskiego ministra sprawiedliwości do wykonywania prawa łaski w stosunku do osób, które dopuściły się karygodnych czynów w związku z rewolucją narodowo-socjalistyczną, lub też w interesie państwa narodowo-socjalistycznego. Pruski minister sprawiedliwości powołał do życia bezzwłocznie centralny urząd prokuratorski którego zadaniem będzie opracowanie uzgodnionych zarządzeń przeciwko zamachom ze strony elementów antypaństwowych na urzędy policyjne lub bojówkom narodowo-socjalistycznym.

Dzieci polskie z Niemiec na kolonjach

Warszawa, 23 lipca.

W dniach 30 i 31 bm, oraz 1 sierpnia przybędą do Polski dalsze transporty dzieci, sprowadzanych na kolonie przez Towarzystwo Pomocy Dzieciom i Młodzieży Polskiej w Niemczech. Będą to w znacznej części dzieci z Westfalii, ponadto zaś z Francji i z Górnego Śląska.

Grupy te przybywają na kolonie sierpniowe. Obejmą one około 4.000 dzieci polskich z Niemiec, Francji i Górnego Śląska.

Balbo odbędzie lot po Europie

Trasa lotu powrotnego została ustalona

Rzym, 23 lipca.

Komunikat włoskiego ministerstwa lotnictwa informuje, że eskadra gen. Balbo w drodze powrotnej do Europy, przebędzie cztery zasadnicze etapy: New-Jork — Shediac, Shediac — Shoal Harbor (Nowa Ziemia), Shoal — Harbor — Valentia (Irlandja), Valentia — Londyn.

Nie jest wykluczone, że z Londynu eskadra uda się do Paryża, Berlina i innych stolic europejskich, dokąd została zaproszona.

Dystans powrotny do Valentia wyniesie około 1.000 kilometrów, przytem etap oceaniczny wyniesie 3.200 km. Zaznaczyć należy, że silniki nie zostaną wymienione, ulegną jedynie gruntownej kontroli przed etapem oceanicznym.

Ogółem przelot etapowy eskadry gen. Balbo wyniesie ponad 20.000 km., bez wliczenia ewentualnych przedłużeń na kontynencie europejskim.

Straszną katastrofą pod Warszawą

◆◆ Jedna osoba zabita, 18 rannych

Warszawa, 23 lipca.

Na kolejce dojazdowej Warszawa — Grojec doszło w niedzielę wieczorem pod samą Warszawą do ponownej katastrofy. Skutkiem złego funkcjonowania automatycznego urządzenia na stacji Szopy po

zatrzymaniu się parowozu kilka wagonów wjechało na inny tor, przytem wywrócił się pierwszy na lewą stronę, drugi na prawą stronę, a trzeci wjechał do rowu. Wszystkie wagony rozbiły się. Ofiary są: 1 zabity i 18 rannych.

Przymusowe lądowanie samolotu

Warszawa, 23 lipca.

Samolot, który w dniu wczorajszym wystartował z Warszawy do Katowic, wioząc Wojewodę Śląskiego, Dra Gra-

żyńskiego, uległ wypadkowi i zmuszony był z powodu uszkodzenia motoru wylądować we wsi Korytno, gmina Masłowice.

Pilot ze samolotem pozostał na miejscu, Wojewoda Śląski zaś furmanką odjechał do stacji kolejowej Gorzkowice, skąd koleją udał się do Katowic.

Upiór z Łowicza stanie przed sądem dorocznym

Z Włocławka donoszą, że śledztwo w sprawie upiora z pod Łowicza Ensztajna postępuje szybkim tempem, gdyż władze sądowe zamierzają postawić Ensztajna przed sąd doroczny, do czego potrzebne jest przeprowadzenie śledztwa w określonym terminie.

Rozprawy należy oczekiwać z początkiem września.

Prenumerata miesięczna „Siedmiu Groszy” wynosi 2 złote płatne z góry, w kraju z przesyłką pocztową 2,31 zł., przy zamówieniu w urzędzie pocztowym 2,41 zł. Konto P. K. O. Katowice Nr. 301 746.

Ogłoszenia drobne 10 groszy za 1 słowo.

Prenumerata miesięczna w Czechosłowacji 8 Kcz. Konto P. K. O. Brno 113795.

JAN TADEUSZ HRABIA KLIMCZOK

WÓDZ ROZBOJNIKÓW ŚLĄSKICH

180)

STRZECZENIE POCZĄTKU POWIEŚCI.

Jan Tadeusz hrabia Klimczok z Bielska pozbawiony majątku i nazwiska przez Osusta Lubara uciekł w góry z postanowieniem, że będzie tępił złych, a bronił pokrzywdzonych. Klimczok dobrał sobie towarzyszy i utworzył z nimi bandę rozbójniczą, która swoją siedzibę miała w pobliżu malowniczej doliny Bystrej. W jakiś czas później Klimczok ścigany przez żandarmów został ranny. Schronienia udzieliła mu baronowa Eugenia. W obozie zaś zbójcy zaniepokojeni długą nieobecnością wodza postanowili udać się na zwłady. Na poszukiwanie Klimczoka udał się też Jan Helfeld, pasterb Eugenji i członek bandy Klimczoka. Gdy Jan wszedł do starego pawilonu swego ojca, przyszła tam Eugenia, a wkrótce za nią baron Helfeld, który sądził że Jan jest kochankiem Eugenji to też dochodził między nimi do scysł.

Chcę ci dać sposobność abyś albo staremu ojcu odebrał życie, albo też, abyś sam skończył na przyzwoitszym miejscu, jak na szubienicy. Będziesz więc bił się ze mną w parku natchmiast!

Na ustach młodzieńca zaigrał litościwy prawie uśmiech.

— To byłoby szaleństwem! — odpowiedział. — Choć wiele wyrządził mi złego, nigdy nie użyję broni na ojca! Baron wybuchnął szyderczym śmiechem.

— Jakiś ty wspaniałomyślny. Okryć mnie hańbą i nazwisko moje skałać błotem potrafisz. Ale skoro chodzi o twoje własne życie, poczuwasz się nagle do litości!

Jan jeszcze raz starał się ojcu wytłumaczyć, że zaszło nieszczęsne nieporozumienie. Zaklinał się także, że nigdy nie stał się winnym wiarołomstwa, o które go ojciec posądzał. Słowa jednak odbijały się, jak groch o ścianę. Baron przeżywał go uparcie tchórzem, który chciał sobie tylko życie uratować. A dla Jana tem trudniejszą była obrona, ponieważ nie chciał się zdradzić, że przyszedł po to, aby odszukać i uwolnić Klimczoka. Bo myślał, że naczelnik rzeczywiście ukrywa się gdzie w pobliżu. Mogłoby się więc zdarzyć, że ojciec wpadłby na myśl szukania Klimczoka, aby go potem wydać władzom. Opierał się więc uporczywie i nie chciał strzelać się z ojcem. Lecz baron tem więcej obstawał przy swoim żądaniu.

— Odmawiasz mi więc pojedynku? No, dobrze, — groził — potrzebuję tylko zagwizdnąć i zawołać na służbę. A przysięgam ci na wszystkie świętości, że zagwizdnę i nie będę znał żadnej litości, jeżeli nadal będziesz się opierał. Nie myśl, że uda ci się drapnąć! Nie pozostaje ci nic innego, jak śmierć na szubienicy, lub też z mojej ręki!

Wtedy przekonał się Jan, że rzeczywiście nie było dlań żadnej rady.

— Niechże więc tak będzie, jak chcesz, — powiedział ponuro, lecz stanowczo. — Co mi po takim zwłocznym życiu! Coby to miało za cel gdybym cię jeszcze dłużej przekonywać miał, że pomysł twój jest szaleństwem. Dla ciebie nasza sprzeczka jest pożądaną okazją do pozbycia się zniechęconego syna. A więc chodźmy!

Już wiedział, co uczyni. Chętnie chciał pierś wystawić na kulę ojca. Sam zaś postanowił tylko udawać, że celuje, w rzeczywistości zaś umyślnie spudłować.

Ojciec z synem wyszli. Obaj broń mieli przy sobie. Na pobliskiej małej polanie stanęli. Księżyc wypłynął właśnie z poza chmury i zalał bładem światłem polanę, na której nazajutrz

rano miano znaleźć trupa. Obaj stanęli naprzeciwko sobie. Baron pierwszy wznosił rękę z pistoletem. Strzał huknął, lecz Jan stał wyprostowany, jak przedtem.

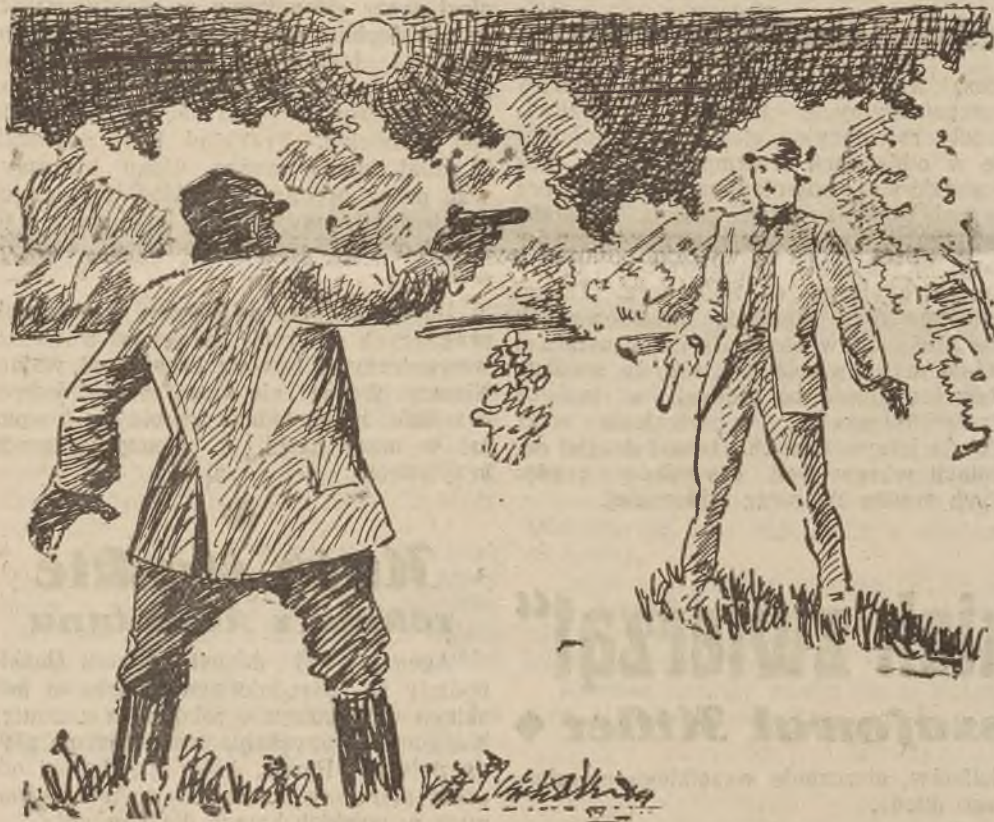
Potem Jan podniósł pistolet. Wypalił, nie mierząc. Odezwało się grzmiące echo. Ptak hukiem wyrwany ze snu, zerwał się, załopotał skrzydłami i fruwał nad polaną.

Przyszła znów kolej na barona. Błąd był śmiertelnie. Usta miał zacisnięte. Z oczu sypały się iskry wściekłego gniewu i nienawiści. Powoli wznosił rękę. Brał na cel ostro. Huk — a potem krzyk dziki.

XCII.

ZAKOCHANY MICHAŁEK.

Trudno opisać radość, z jaką Klimczoka przyjmowano w obozie zbójców. Zbójcy omal nie zwątpili, czy jeszcze kiedy zobaczą ukochanego naczelnika. Wreszcie mieli dowódcę między sobą.

Baron pierwszy wznosił rękę z pistoletem.

Zdrów był i wesoły. Oczywiście musiał natychmiast opowiadać, jakich doznał przygód i że ledwie uszedł z życiem. Towarzysze wygrażali się Mirce, którego podła zdrada dopominała się kary. Niemniej pomstowali wypróbowani w boju zbójcy na karczmarza z Lipnik który niepomyślnie na święte obowiązki gościnności, zdradził swojego gościa.

O roli, jaką odegrała Eugenia przy wybawieniu, milczał oczywiście Klimczok, o ile to było możliwem. Czynił to już z samego względu na Jana Helfelda, któremu chciał oszczędzić wstydu. Tymczasem wzgląd ten jeszcze był zbyt cenny. Ku największemu ubolewaniu Klimczoka Jan Helfeld nie wrócił jeszcze do zbójców.

Jednak ani naczelnik ani towarzysze nie troszczyli się o Jana. Zanim Helfeld oddał się z obozu, zapowiedział przecie zbójcom, że nie wróci prędzej, dopóki nie znajdzie naczelnika.

— Skoro się dowie, że już jestem w obozie, — mówił Klimczok, — znajdzie drogę do nas. A spodziewać się należy, że dowie się niebawem.

Również dnia następnego Jan Helfeld nie wrócił. Za to zjawił się znów Markus w obozie, który również wyszedł na zwłady, aby zasięgnąć języka. gdzie podział się Klimczok.

Obaj mężowie uściskali się na po-

witanie. Skoro pierwsza uciecha minęła, opowiadał Markus nowinki, których dowiedział się w Bielsku, dokąd poszedł w przebraniu.

Te nowinki wprawiły Klimczoka w niesłychane zdumienie. Dowiedział się bowiem nie tylko, że już odbył się ślub księcia Sułkowskiego z panią Dubelle, lecz także o owej katastrofie, która miała miejsce na górze szubienicznej w nocy następnej po ślubie i o stojącym z nią w związku aresztowaniu Klementyny.

Klementyna w więzieniu! Nieszczęśliwa wydana na pastwę rozpacz, a może nawet na śmierć! A to wszystko dlatego, ponieważ jej wkońcu życie przy boku Szymona Lubara zbrzydło, tak, że z rozpaczki ostatecznie pchnęła go w piersi sztyletem. Tak przynajmniej mniemał Klimczok. Mimo to nie mógł bez gorczy wspomnieć o Klementynie, ponieważ podług jego

— Więc cóż zrobimy, naczelniku? — zapytał się, budząc się z odrętwienia.

Klimczok zatonął w głębokiej zadumie. Chodził wielkimi krokami po jaskini tam i napowrót.

— Namyślny się, Markusie, może wpadniemy na jaką myśl dobrą! — powiedział.

Długo radzili obaj mężowie. Powzięli nie jeden plan i znowu go zarzucili, aż zdawało się Klimczokowi, że trafił w samo sedno. Plan Klimczoka miał nie mniej i nie więcej na celu, jak uprowadzenie Klementyny z więzienia. Był on bardzo hazardowy i wymagał pomocy kobiecej. Do roli, jaka przypadała kobiecie, wydawała się Anusia najodpowiedniejszą. Chodziło więc tylko o to, czy Anusia podjęłaby się tej niebezpiecznej i trudnej roli.

Już po upływie kwadransa Klimczok i Markus naradzali się z Anusią, którą Markus prędko sprowadził do obozu. Dla Klimczoka byłaby Anusia jeszcze więcej uczyniła, gdyby tylko żądał. Uważnie przysłuchiwała się Klimczokowi i każde jego słówko wbiła sobie w pamięć!

— Proszę polegać na mnie, naczelniku! — powiedziała, gdy Klimczok skończył. — Zrobię wszystko, co tylko można, byleby uwolnić nieszczęśliwą księżniczkę z więzienia.

— A czy Samuel Carkow, twój mąż zgodzi się na to?

Anusia skinęła głową potakująco. — Zgodzi się. Przecież tu chodzi o cel dobry. Samuel Carkow również jest ci oddany i nie sprzeciwiłby się nigdy twojemu życzeniu.

Klimczok uściśnął Anusie za rękę.

— Dziękuję ci, Anusiu — odpowiedział po chwili. — Nigdy ci tego nie zapomnę, że tak chętnie chcesz mi być pomocną przy uwolnieniu nieszczęśliwej księżniczki...

Nazajutrz około godziny piątej po południu zjawiła się w Bielsku w pobliżu więzienia jakaś kobieta. Była to Anusia. Zmieniła się jednak do tego stopnia, że niepodobniestwem było ją poznać. Twarz miała pomalowaną, a oczy podkreślone. Na pięknie ufrzowanych kędziarach miała wielki kapelus z piórem i woalką. Również i reszta ubrania była szykowną i podpadającą. Tymczasem czatowała jeszcze za węgłem domu. Nie spuszczała jednak z oka bramy więziennej, jak gdyby wyczekiwała, aż ktoś z niej wyjdzie.

Naraz brama otworzyła się. Wyszedł młodzieniec z ciemnym wąsem i trochę zachmurzoną twarzą. Był to Michał Helborn, postugacz więzienny, który, jak się Klimczok dowiedział, miał dozór nad Klementyną. Tylko kilka godzin dziennie zastępował go w urzędzie jakiś starszy kolega. Właśnie nadszedł czas zluźnienia. Aż do szóstej godziny był Michał wolny. Ponieważ był kawalerem, zwykle przeto wychodził przez tę godzinę na spacer, lub do pobliskiej oberży na szklanke piwa.

Zaledwie Anusia spostrzegła młodzieńca, wyszła ze swojego ukrycia i urządziła się w ten sposób, że pozornie przypadkiem zastąpiła mu drogę. Przytem spojrzała na niego ognisty i uśmiechnęła się zalotnie. Młodzieniec stanął. Podobała mu się piękna kobietka. Ona spojrzała jeszcze raz na niego zalotnie, a on nabrał odwagi i pozbliżył się resztki nieśmiałości. On zbliżył się do niej.

(Dalszy ciąg nastąpi).

